

Chương 10

Sắc vàng nhạt của ánh nắng ban mai chiếu vào mặt nước giếng, đúng lúc đó, một nam nhân hắc y mạnh mẽ như con mèo đen lặng lẽ đi vào trong sân vườn, nhanh chóng bước vào phòng, cung kính đứng bên ngoài bức rèm.

“Bẩm Vương gia, Mi Lâm cô nương không hề vào rừng mà đi về hướng thành An Dương.” nam nhân với lông mày sắc như dao gọt, nhưng ánh mắt lại trầm tĩnh tựa mặt nước trong.

Gương mặt Mộ Dung Cảnh Hòa biến sắc, run lẩy bẩy muốn đứng dậy, nhưng lại bị ngã nhào vì không có lực.

“Đứng yên ở đó!” Hắc gằn giọng không cho phép nam nhân đó đến đỡ, thờ dõc nhìn lên nóc nhà, ánh mắt đó chứa đầy sát khí như muốn xuyên qua tất cả.

Nàng bỏ mặc hắc như thế này sao? Vậy là nàng vẫn bỏ mặc hắc sao?

“Kinh thành truyền đến tin tức Đại Hoàng tử cầu kết ngoại bang, âm mưu tạo phản, nay đã bị bắt giam vào ngục.” Một hồi, sau khi để ý thấy ánh mắt hắc dần dịu lại, nam nhân mới tiếp tục nói.

“Tây Yên liên minh với Nam Việt chính thức tuyên chiến với nước ta, hiện tại đã chiếm đóng năm thành trì phía biên giới Tây Nam. Triều đình đang tranh luận rất gay gắt về việc nên phái ai cầm quân chống giặc.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười nhạt, căng tròn mắt như muốn nói điều gì, nhìn thấy tên thợ săn đằng xa đang đi về phía căn nhà, bỗng dừng lại giây lát, sau đó quả quyết: “Về Kinh Bắc.”

Về phần Mi Lâm, nàng quả thật tốn không ít công sức mới tìm gặp được vị lang trung chốc đầu này. Đây cũng là câu chuyện của ba hôm sau. Vị lang trung chốc đầu ngả lưng trên ghế nằm trong vườn sưởi nắng nghỉ ngơi. Lang trung khoảng năm, sáu mươi tuổi, cái đầu trọc chốc từng mảng đúng như lời mọi người nói.

Khi nhìn thấy từng mảng bị chốc trên cái đầu trọc lóc của ông ta, có mảng còn đang mưng mủ, Mi Lâm trong giây lát cũng không dám chắc chắn. Nếu người này đến kinh mạch bị đứt còn nối lại được, vậy tại sao không chữa được bệnh chốc đầu của mình? Nghĩ vậy nhưng nàng vẫn mở cửa đi vào bên trong.

Vị lang trung mở hé mắt nhìn nàng một lượt, sau đó như thấy không có gì thú vị, lại vô tình nhắm mắt dưỡng thần.

Mi Lâm cũng không nói gì, nhìn quanh vườn một lượt, sau đó tự lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi ngay bên cạnh.

“Người về đi, lão đây không cứu người sắp chết.” Một hồi lâu, vị lang trung cất tiếng nói.

Mi Lâm lúc đó đang cúi xuống nhặt một thanh gỗ, nghe thấy vậy, tay bỗng run rẩy, thanh gỗ rơi xuống đất, nàng lại cúi xuống nhặt lên.

Không thấy nàng trả lời, cũng không thấy nàng đi về, vị lang trung cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được đành phải mở mắt, gườm gườm nhìn cô gái kiên trì đó.

Mi Lâm mỉm cười, khẽ nhếch môi, nhưng đột nhiên dừng lại bởi phát hiện giọng nói của mình bỗng khàn đặc không ra tiếng, nàng lấy thanh gỗ viết lên nền đất mấy chữ.

“Không phải là sắp chết, chỉ là kinh mạch bị đứt.”

Lang trung lướt qua một lượt, đột nhiên nắm lấy tay nàng bắt mạch. Mi Lâm lắc đầu, cố gắng dùng giọng nói khàn khàn giải thích rằng không phải mình. Ông ta không hề để tâm. Lát sau mới buông tay ra, ngửi vài hơi, cười nhạt nói: “Chắc người dùng cả độc và cái đấng để thay cơm chứ gì?”

Mi Lâm thấy tim đau nhói, rút tay lại, vốn không định nói gì, nhưng đang có việc muốn nhờ vả người ta, nghĩ đoạn, đưa chân ra viết lên đất một chữ: “Đau”.

Vị lang trung nhếch mày, lại nằm xuống, rút ra từ sau ghế một tẩu thuốc, cũng chẳng châm lửa mà cứ như vậy đưa lên miệng ngậm.

“Dùng cái này để giảm đau, ha ha, người chỉ cho người dùng cách này chắc có thù hằn gì với người phải không? Song, biết cách dùng hỗn hợp hai loại thuốc này với nhau chúng tỏ cũng không phải hạng tầm thường.”

Môi Mi Lâm vốn dĩ đã không còn sắc máu lúc này càng trở nên trắng bệch, trong đầu nhớ lại câu nói của lão đại phu hôm ở thành An Dương.

“Dùng hai loại thuốc này thường xuyên dễ dẫn đến bị câm, cô nương nên cẩn trọng.”

Cũng không phải không nghĩ đến việc hần có thể cũng không biết hậu quả lại nghiêm trọng đến mức này, nhưng mỗi khi đặt giả thiết đó, tim nàng lại có chút hoang mang. Hôm nay lại nghe thấy vị lang trung này nói vậy, mới biết rằng một người bình thường không thể vô tình biết cách dùng hỗn hợp hai loại thuốc này.

Hần hận nàng vậy sao? Rốt cuộc là hận nàng đến mức nào? Tồn nhiều công sức vậy chỉ để hại nàng? Câu hỏi này, nàng đã tự hỏi mình suốt dọc đường về hôm ấy nhưng vẫn không tìm được câu trả lời, chỉ biết tự cười bản thân mình.

Mới vài chục ngày ngắn ngủi chung sống mà nàng đã xem như cả đời, bị lừa gạt cũng đáng. Mà đáng cười nhất đó là, đến giây phút này nàng vẫn nhớ đến nụ cười dịu dàng của hắn hôm đó.

Người muốn chết vì đại đột, cũng chẳng có cách nào khác. Đúng lúc này, nàng lại đột nhiên đồng tình với câu nói của hắn. Sau đó, cười một cách đau khổ, phát hiện ra bản thân đến lời nói vô tình đó cũng nhớ như in từng câu từng chữ.

“Mong tiên sinh giúp đỡ.” Nàng gạt bỏ những ý nghĩ linh tinh trong đầu, từng chữ từng chữ viết lên nền đất, không hề do dự.

Lang trung chốc đầu tuy rằng làm ra vẻ như không để tâm đến, nhưng thật ra lại đang chú ý từng biến đổi trên sắc mặt nàng, ngậm thuốc nói: “Người đã tìm được đến đây, chắc cũng biết quy tắc của lão?”

Quy tắc? Ông ta làm gì có quy tắc gì. Mi Lâm nghĩ trong bụng. Theo những tin tức mà dọc đường nàng hỏi thăm được thì người này rất thích hành y, không kể là người hay vật, chỉ cần tìm đến, ông ta đều ra tay cứu giúp. Gặp phải những nhà nghèo khó, chỉ cần bữa cơm rau đạm bạc là đủ. Cũng chính vì không có nguyên tắc gì như vậy, hơn nữa dung mạo tầm thường nên cho dù y thuật có cao nhưng lại không hề nổi tiếng, chỉ có những người trong mấy thôn gần đây biết có một thầy lang như vậy thôi. Suy cho cùng, người có tiền cũng sẽ không tự nguyện tìm một lang trung chuyên chữa bệnh cho thú y cứu giúp.

Có yêu cầu gì, mong tiên sinh chỉ cho. Mi Lâm viết lên, nghĩ bụng, người đó thân phận cao quý, nhân thủ lại inh, còn sợ có gì mà hắn không tìm được.

Lang trung chốc đầu đưa tay lên vuốt râu, sờ đến cái cằm trơn bóng mới nhớ ra trước đây không lâu bị lửa thiêu cháy hết, động tác ngừng lại giây lát mới lại tiếp tục vuốt ve chiếc cằm lún phún râu non của mình.

“Lão đây không hề có tật xấu gì, chỉ là không muốn lãng phí.” Ông ta mắt khép hờ nhìn ánh nắng mặt trời, không nhanh cũng không chậm nói, “Lão thấy người cũng chẳng sống được bao lâu nữa, thà rằng đến đây giúp lão dưỡng ngọc.”

Dưỡng ngọc? Mi Lâm nghi hoặc, không phải là không để tâm đến bản thân chẳng còn sống được bao lâu nữa, chỉ là nàng không hề cho rằng việc này chỉ cần mấy câu là có thể giải quyết được, vì vậy tạm thời không so đo làm gì.

“Tức là dùng khí huyết của người để dưỡng mạch ngọc.” Lang trung nhần nại giải thích. Tay ông ta dường như không thể không động đậy, lúc thì sờ dưới cằm khi thì gãi lên trên đầu làm cho gàu bay tứ tung.

Mi Lâm khẽ nhú mày, chẳng nhẽ phải lấy tính mạng mình ra để đánh đổi mới được? Chưa đợi nàng lên tiếng hỏi, vị lang trung tiếp tục giải thích: “Lão cần mạng của ngươi để làm gì. Ngươi đáng sống được bao lâu thì vẫn sẽ sống đến bấy lâu.” Đùng nghĩ ông ta bề ngoài nhìn nhếch nhác, thực ra nhãn thần rất sắc bén, người khác đang nghĩ gì, ông ta đều có thể đoán trúng tám, chín phần.

Mi Lâm nghe vậy, tùm tùm cười, không chút do dự gật đầu đồng ý. Cho dù ông ta không nói ra yêu cầu này thì nàng cũng dự định sau khi chữa khỏi bệnh của Mộ Dung Cảnh Hòa sẽ tìm cách ở lại nơi đây, mong ông ta chữa trị ỉn.

Còn... còn Mộ Dung Cảnh Hòa, đường ai nấy đi vậy.

Mi Lâm trước giờ vẫn biết, cho đi không có nghĩa là nhận lại được điều gì, cũng biết lấy oán báo ân cũng chẳng phải hiếm, chỉ là lúc bị bao vây ở ngoài thành An Dương, trong lòng vẫn không chế không được từng trận quần đau.

Nhìn hình mình vẽ trên bố cáo truy nã, ở đó đề rõ thân phận mật thám Âm Xưởng của nàng, còn có cả tội chứng mưu hại Kinh Bắc Vương gia...

Giây phút ấy, nàng thất vọng chán chường, không hề phản kháng, để mặc binh lính bắt trói, tước đi con dao chưa bao giờ thuộc về nàng. Bên tai toàn là những tiếng kêu oan ức khóc lóc của vị lang trung chốc đầu, khiến nàng càng cảm thấy cắn rứt. Ngu ngốc hại chết bản thân đã đành lại còn liên lụy đến người khác.

Xe tù lộc cộc lăn bánh trên đường, độc tính phát tác lại không có hai vị thuốc cà độc và rễ cải kia giảm đau, khiến nàng đau đốn tột độ, không ngẩng đầu lên được.

Vị lang trung chốc đầu ngồi ở một góc trong xe, sau hai ngày gào thét kêu oan ức, lại khôi phục biểu hiện lười nhác vốn có. Ông ta không có hung khí nên đồ vật mang theo không bị tước đi, cho đến lúc này vẫn có thể ngậm điều thuốc tự tại ngắm phong cảnh hai bên đường, nhìn những người đi đường với ánh mắt như đang ngắm những con khỉ, cũng như ánh mắt của những người đi đường đang nhìn về họ vậy.

“Ngươi sao rồi?” Cuối cùng, thấy cô gái không nói một lời từ khi bị bắt, ông ta nhin không được nữa, hỏi. Mi Lâm như không nghe thấy, hồi lâu cũng chẳng trả lời, mãi đến lúc ông ta tưởng rằng nàng do đau quá mà ngất đi, nàng mới lác

đầu. Động tác rất nhẹ, đến mức nếu ông ta không chú ý đến thì cũng không thể phát giác ra được.

Lang trung chốc đầu than thở, nhả tẩu thuốc khỏi miệng, sau đó lấy cán điều gõ nhẹ lên vai nàng, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ngước đầu lên. “Ngẩng đầu lên xem nào, lão đây không quen nhìn cái trán quạ đen như vậy.”

Nói xong, lại phải đợi hồi lâu Mi Lâm mới từ từ ngẩng đầu lên, lộ rõ vẻ mặt vì đau đớn mà mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, nhìn như ma nữ, đâu còn nét đẹp thanh tú vốn có trước đây.

Lang trung chốc đầu tặc lưỡi vài tiếng, chung quy cũng không nhẫn tâm mĩa mai, từ trong túi lấy ra một hũ thuốc bằng đất.

“Người nhận lời giúp lão đây dưỡng ngọc, kết quả bệnh chưa xem được, ngọc cũng chẳng còn cơ hội dưỡng nữa, lại hại lão bị bắt oan, đây rốt cục là chuyện gì?” Ông ta vừa nói vừa mở nắp hũ thuốc, lắc lắc nhẹ, hồi lâu mới lắc ra một viên thuốc nhỏ màu vàng. “Loại thuốc này lão dùng để diệt bò cạp, cực kỳ độc, ít nhiều cũng có thể giảm đau... Người, aizz, dù sao người cũng không sống được bao lâu nữa, thôi đành chịu khổ chút vậy.”

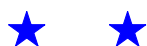
Mi Lâm đưa tay ra, tay nàng tuy rằng bị đau đến run cầm cập, nhưng không hề tỏ ra nghi ngại. Nàng luôn cho rằng, chỉ cần giữ được mạng sống, chịu một chút đau đớn cũng đáng. Bây giờ, có đau đớn mới biết, cuộc sống không có ánh sáng này, chết còn dễ hơn.

Những động tác nhỏ nhặt của hai người quan binh áp giải không hề để tâm đến. Bọn họ cười ngửa, lưng thẳng như thương, không hề nói chuyện, nhìn khí thế đó cũng đủ biết không phải quan binh tầm thường.

Mi Lâm uống viên thuốc diệt bò cạp đó, chẳng lâu sau quả nhiên không còn thấy đau đớn như trước nữa, hiệu quả còn tốt hơn thuốc hỗn hợp cà độc và rễ cải nhiều. Nàng khẽ thả lỏng, cuối cùng cũng có sức lấy tay lau khô mồ hôi trên trán. Nhìn hàng cây khô vàng hai bên đường, nàng nghĩ, lúc trước biết loại thuốc đó uống sẽ bị câm, nàng không chịu đựng được vẫn uống đó thôi. Bây giờ cũng vậy.

Người đàn ông đó...nam nhân thấu triệt lòng người đó, hẳn có thể bày ra cạm bẫy ngay trước mắt nàng, cũng chưa bao giờ nghĩ đến nàng có nhảy xuống đó hay không. Mi Lâm hít sâu một hơi, nắm chặt vạt áo trước ngực, ánh mắt không tiêu cự hiện rõ vẻ thê lương.

Mười ngày sau, xe tù áp giải họ đến nơi mà Mi Lâm không thể ngờ tới.

Kinh Bắc.

Kinh Bắc là vùng cực Bắc của Đại Viêm, cũng là tòa thành hoang vu nhất. Đoạn đường họ đến đây, tuyết cũng rơi vài trận, con đường đất rắc đầy tuyết mỏng in hằn những vết chân người qua lại.

Lang trung chốc đầu run cầm cập, Mi Lâm cũng run cầm cập. Chỉ có điều một người run vì rét, một người run vì độc phát tác. Lại nhìn những tên quan binh áp tải kia, họ mặc cũng không nhiều hơn hai người là mấy nhưng thân hình rất thẳng, vững chắc như núi vậy.

“Sớm biết... hắt xì... sớm biết phải đi xa như này, lão đây... hắt xì... lão đây đã mặc ấm hơn..Lang trung ôm mình co lại thành một mẩu, vừa oán hận nói vừa hắt xì liên hồi. Ở nhà sưởi nắng tốt biết mấy, sao lại đến nơi quỷ quái này làm gì cơ chứ.

Áo đông vẫn chưa may xong... Mi Lâm cắn rút nhìn, khi phát hiện ra mình cũng chẳng có y phục nào thừa để cho ông ta thì trong đầu bỗng xuất hiện một ý nghĩ, vốn cho rằng con tim mình đã tê liệt nhưng vẫn nhói đau.

Sau khi qua không biết bao nhiêu con đường quanh co phức tạp, họ cuối cùng cũng rời khỏi chiếc xe lồng giam đã ngồi hơn chục ngày nay, nhưng lại bị nhốt vào phòng giam vừa tối vừa lạnh. Hai người tuy rằng nói là nhốt riêng nhưng thực chất cũng chỉ cách nhau có một bức tường, chỉ là Mi Lâm không có cách nào lấy được loại thuốc giảm đau kia nữa.

Khi bóng tối và đau đớn cùng ập đến một lúc, nàng nghĩ rằng mình lại trở về những ngày tháng không một tia hi vọng ở Âm Xưởng, nơi mà nàng từng thề sẽ không bao giờ quay trở lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa trở về Kinh Bắc cũng như con chim ưng trở về trời cao, tuy rằng con chim ưng này chân bị tàn phế nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến sức bay của nó.

Năm năm trước, hắc cũng từng là con chim ưng hùng bá vùng biên quan, giúp Đại Viêm đánh tan giặc ngoại xâm, canh giữ bờ cõi quốc gia vô cùng vững chắc, oai hùng lừng lẫy, uy danh vang khắp bốn phương. Hồi đó, hắc khí huyết sục sôi, quang minh lỗi lạc, không thể ngờ rằng, trong khi hắc vì nước vì dân

ném mật nằm gai, chinh chiến sa trường thì lại bị người thân nhất của mình hãm hại.

Quân tình bị tiết lộ, bại trận bởi Uyên Nam, năm nghìn quân tiên phong toàn bộ hi sinh, hãn cũng bị thương đến nỗi nửa người không thể cử động được. Nếu như không có Thanh Yên liều chết yểm hộ, e rằng đã sớm chôn thân nơi đất Nam âm thấp. Khó khăn lắm mới miễn cưỡng nổi được kinh mạch, về kinh lại bị tước đoạt binh quyền, phong làm Vương vùng đất cực Bắc hoang vu này. Sau lại bị nghi ngờ không được phép trở về vùng đất đó, bị giam lỏng, lấy tử sắc hủy hoại chí khí, chịu người con gái vốn thề non hẹn biển khinh thường.

Hãn biết tin ai... Hãn còn có thể tin ai được nữa?

Ám Xưởng do thúc phụ hãn lập ra, thúc phụ qua đời, hãn đứng ra tiếp quản. Không ai biết tiền nhiệm chủ quản là ai, đương nhiên cũng không biết đương nhiệm do ai tiếp quản.

Hãn không muốn sống trong nom nớp lo sợ, chính vì vậy đã tạo ra một trò chơi. Một trò ăn miếng trả miếng, cũng có thể từ đó lấy lại sự tự do cho chính mình.

Hãn cho người cầm tín vật lấy danh nghĩa Mộ Dung Huyền Liệt cầu kết Tây Yên, lại cài người của Ám Xưởng tiếp cận mệnh quan triều đình, kể cả Phụ hoàng của hãn cũng không ngoại lệ. Hãn còn giữ cả một người ở lại bên cạnh mình.

Ai lại cài người của mình để theo dõi bản thân mình?

Phụ hoàng xa hoa dâm dăng, bụng dạ hẹp hòi, lại rất đa nghi, năm đó lén lút dung túng Mộ Dung Huyền Liệt thì bây giờ đương nhiên sẽ không nương tay với kẻ mật thám bên cạnh này.

Thực ra hãn không dự định sớm tiết lộ những mật thám này, không ngờ phải đến Chung Sơn nên đành tương kế tựu kế. Ban đầu, hãn chỉ muốn trốn khỏi Chiêu Kinh trở về địa bàn của mình, bàn mưu tính kế sau, không ngờ lại gặp phải Thi Quý. Sai Thi Quý đi truyền tin chính là báo cho Thanh Yên lập tức lựa chọn mật thám. Như vậy không những khiến cho Mộ Dung Huyền Liệt rơi vào cảnh khôn khó khôn cùng, còn có thể khơi dậy mâu thuẫn giữa Đại Viêm và Tây Yên.

Chiến tích của Phụ hoàng chỉ là một đồng bù nhùi, nhưng các cực hình cho những đối thủ uy hiếp đến ngôi vị của ông ta thì lại rất lợi hại. Khi những nữ tử tên Khôn đó không chịu được cực hình, đương nhiên sẽ khai hết ra những điều họ biết. Hơn nữa, họ biết cũng chỉ có thể là hương xông thường dùng của Mộ Dung Huyền Liệt mà thôi. Song, những điều này đối với một người đa nghi

như Phụ hoàng thì đã là quá đủ. Còn về phân hãn, vì sự tồn tại của Mi Lâm và nguy hiểm lẫn ở Chung Sơn nên sớm đã không còn bị nghi ngờ. Thêm vào đó, với tình cảnh ngoại bang xâm lấn như hiện tại, người thống lĩnh cầm quân đánh giặc mà vẫn võ bá quan vốn trước giờ quen cảnh an nhàn nghĩ đến không phải nữ tướng Mục Dã Lạc Mai, mà là hãn.

Kiếp nạn Chung Sơn tuy rằng thập tử nhất sinh, nhưng có thể đạt được kết quả tốt hơn nhiều so với dự tính, hy sinh đó vẫn là xứng đáng.

Vẫn là xứng đáng...

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm trên chiếc giường hoa lệ, vừa nghe thủ hạ báo cáo chuyện triều đình lẫn tình báo ngoài biên quan, vừa nhìn ra đình viên phủ đầy tuyết ngoài cửa sổ. Trong phòng đang thiêu Địa Long, trên mình hãn đắp tấm chăn lông hổ trắng, rất ấm áp. Nhưng hãn lại có chút hoài niệm đến chiếc giường sưởi tồi tàn ở sơn thôn hẻo lánh kia.

“Mang thuốc cho nàng ta.” Hãn đột nhiên căn dặn.

Thủ hạ đang nói đến Nam Việt bá chiếm bờ Bắc sông Hắc Mã, tiên tuyên rất cấp bách, Mục Dã Lạc Mai đã dẫn quân đi chống giặc, nghe hãn nói bất giác ngờ ngàng mất vài giây, để ý thấy mắt hãn đang nhìn về chiếc bình nhỏ trên mặt bàn cạnh giường mới hiểu ra. Không dám nói thêm điều gì, tuân mệnh đi lên cầm chiếc bình nhỏ ấy, sau đó cáo lui.

Mộ Dung Cảnh Hòa lại nhìn ra hoa viên, phát hiện trên một cành mai màu nâu đậm khắng khiu trước cửa sổ nhú lên một nụ màu xanh nhạt, trái tim bỗng run lên nhẹ nhàng. Nơi đây giá rét, hoa mai nở sớm hơn chỗ khác, đến khi hoa nở rõ ràng sẽ nặng trĩu xà xuống sát cửa sổ, khung cảnh rất nên thơ. Nàng nói nàng thích những bông hoa xuân tháng Hai, không biết có thích hoa mai trong mùa đông giá rét này không.

Hoặc là... đến lúc hoa nở, sai người ngắt vài cành mang cho nàng vậy.

Hai ngày sau, thánh chỉ yêu cầu Mộ Dung Cảnh Hòa lãnh binh xuất trận đã truyền đến Kinh Bắc. Cùng đến còn có hai vị ngự y riêng của Viêm đế, cả Thanh Yên và Thi Quý. Mộ Dung Cảnh Hòa lấy lý do thân thể chưa hồi phục từ chối nhận thánh chỉ.

Khâm sai không dám làm lỡ thời gian, vội vàng hồi kinh cấp báo. Bảy ngày sau, Viêm đế hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, cầu danh y trị bệnh cho Kinh Bắc Vương. Chẳng bao lâu, trước cửa Kinh Bắc vương phủ người ngựa tấp nập, dường như đập bằng cả bậc thêm trước cửa, nhưng không ai có thể nói lại kinh mạch cho Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Toàn đồ bỏ đi!” Mộ Dung Cảnh Hòa run run đưa tay gạt bỏ chén thuốc mà thị nữ vừa bung lên.

Nước thuốc đen sì đọng trên sàn, ướt hết cả một khoảng thảm. Thị nữ sợ hãi vội vã quỳ xuống sát đất, run cầm cập.

“Cút ra ngoài!” Mộ Dung Cảnh Hòa không thèm nhìn nàng ta, tức giận quát.

Nếu như không vì vị đại phu năm năm trước từng giúp hắn đã qua đời thì đâu cần phải chịu sự quấy rầy của lũ phế vật này, ngày ngày uống thuốc, một loạt thuốc linh tinh uống vào mà chẳng có chút hiệu quả nào. Danh y Thánh thủ gì chứ, còn không bằng người bệnh lâu tự chữa như hắn, ít ra hắn còn biết phối hợp ngoại lực với thuốc, miễn cưỡng nói được mấy đường kinh mạch, bọn họ chỉ là một lũ vô dụng, chẳng làm được gì.

Thị nữ vừa đi ra ngoài thì va phải Thanh Yên đang tiến vào, vội vàng hành lễ rồi cáo lui.

Thanh Yên lại dường như không nhìn thấy gì, vội vã bước vào phòng, tiến gần đến cạnh giường, hai tay chấp lại cung kính.

“Bẩm, vị lang trung bị bắt cùng Mi Lâm cô nương nói ông ta có thể chữa khỏi bệnh cho người.” Thanh Yên không phải người bình thường, chỉ mới đến Kinh Bắc mấy ngày, hắn ta đã nắm hết được tình hình bất kể lớn nhỏ, chuyện của Mi Lâm sao có thể bỏ qua.

Hắn ta biết bệnh tình của Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu nói là Mi Lâm cố ý hãm hại, thì sao lại rơi vào tình thế như hiện nay? Mà theo tính tình của Vương gia, đối với người từng hãm hại mình hoặc là người có thể hãm hại mình, sao lại chỉ giam giữ đơn giản như vậy? Hắn ta cho rằng trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó không thể tiết lộ cho người khác biết. Cho nên, từng tự ý dặn dò cai ngục chăm sóc cẩn thận hai người đó.

Vì vậy khi lang trung chốc đầu nghe cai ngục bàn về chuyện danh y thiên hạ đều quy tụ về Kinh Bắc, nhưng chưa có ai tìm ra cách chữa trị cho Vương gia, lời ông ta nói có thể chữa trị được bệnh của Vương gia lại có thể trong thời gian ngắn nhất lọt đến tai Thanh Yên.

Thanh Yên không hề lập tức chạy đi bẩm báo lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa mà trước tiên đi tìm hiểu rõ sự tình, xác thực những lời lang trung chốc đầu nói là sự thực mới đến bẩm báo.

Nghe xong, Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngỡ ngàng, vẻ tức giận ban nãy không còn nữa, trên khuôn mặt anh tuấn chỉ còn lại vẻ mệt mỏi.

“Truyền ông ta đến.” Hắn nhắm mắt lại, tựa đầu lên chiếc gối ấm đằng sau.

Thanh Yên biết hắn bị mấy tên danh y bất tài kia hành hạ đến phát điên, nhưng lại dễ dàng đồng ý truyền một tù nhân đến xem bệnh ình, đến hỏi cũng

không thèm hỏi một câu, hiểu ý hắc, liền vội vàng quay ra đích thân đi mời vị lang trung chốc đầu kia.

Nghe tiếng bước chân dần xa, Mộ Dung Cảnh Hòa mở mắt, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết vẫn rơi, nhiệt độ ngày càng lạnh, nhưng ban ngày hắc vẫn không cho phép đóng cửa sổ. Rõ ràng đã không còn một mình nữa, cũng không phải không có việc cần làm, có điều vẫn muốn giống như hồi ở ngôi nhà sơ sài đó, luôn để ngõ cửa sổ. Chỉ là mỗi khi nhìn qua khung cửa đó cũng không còn tâm trạng mong đợi một ai đó trở về như trước nữa.

Hoa mai rộ hồng giữa trời tuyết trắng, cành hoa vắt ngang rủ xuống thành cửa sổ. Trầm hương trong phòng phảng phất, bên ngoài tuyết trắng một màu vẫn cứ nhẹ rơi, khẽ buông mình đậu trên những cánh hoa đỏ thắm, cảnh này, vật này sao mà thánh khiết đến vậy. Hắc rất muốn nàng cũng có thể nhìn ngắm khung cảnh này... Ánh mắt lặng xuống, trong lòng thật ra hiểu rất rõ, người thích hoa mai là Mục Dã Lạc Mai, còn nàng, ngoài hoa xuân ra còn thích điều gì khác nữa hay không hắc lại không hề hay biết.

“Người đâu!” Hắc đột nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc lãnh đạm, giọng trầm xuống.

Ngay lập tức có người chạy lại, không phải thị nữ mà là một hộ vệ áo đen.

“Cắt vài cành mai ngoài kia mang vào trong ngực cho ta.” Hắc nói, nhưng rồi không đợi tên hộ vệ kia kịp lên tiếng, lại sửa lời, “Thôi, không cần nữa.”

Tên hộ vệ tuy không hiểu gì, nhưng không hề tỏ vẻ nghi hoặc, thoát một cái đã biến mất, quay trở về chỗ ẩn náu của mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy bực bội trong lòng, đột nhiên có ý định sai người chặt hết những cành mai ngoài vườn. May rằng đúng lúc đó Thanh Yến trở lại kịp lúc, đằng sau là vị lang trung chốc đầu.

Khi nhìn thấy vị lang trung chốc đầu đi vào với vẻ bề ngoài xấu xí, Mộ Dung Cảnh Hòa có chút bất thần, tự thấy nghi hoặc có phải mình bị lừa rồi không? Nóng lạnh đột ngột khiến lang trung chốc đầu vừa vào phòng đã hắt xì liền mấy tiếng, bọt mép bắn tung tóe khắp nơi, khiến Mộ Dung Cảnh Hòa rất khó chịu. Ông ta vẫn không hề hay biết, còn nhờ Thanh Yến lấy hộ tấm áo choàng khoác lên mình, nhâm nhi chén trà nóng rồi mới bắt đầu khám bệnh.

Đại khái thấy người này có vẻ gì đó khác thường so với những kẻ trước đây, nếu như không phải hạng gan to tay đình thì có lẽ đúng là có chút bản lĩnh thật

sự. Trong lúc đợi đối phương đưa tay lên bắt mạch ình, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa cũng khôi phục như lúc bình thường.

“Không phải tầm thường!” Chỉ đưa tay lên chạm nhẹ như vậy mà vị lang trung đã gật đầu liên tục rồi nói một câu không đâu vào đâu như thế.

Mộ Dung Cảnh Hòa yên lặng nhìn, Thanh Yến đã thay hẳn cất tiếng hỏi.

“Tiên sinh nói vậy là sao? Theo tiên sinh, bệnh của Vương gia chúng ta phải đối phó ra sao?”

Lang trung lắc đầu, đúng lúc hai người còn lại trong phòng thấy lòng nặng trĩu thì ông ta nói tiếp: “Vương gia tự biết nổi lại kinh mạch ình, không phải không tầm thường thì gọi là gì?”

Mộ Dung Cảnh Hòa nheo mắt lại, có thể nhìn ra hẳn tự biết nổi kinh mạch, đây là người đầu tiên, hơn nữa mới chỉ chạm qua mạch đã biết, phải nói rằng bản lĩnh không tồi. Tuy rằng hẳn hơi kích động, nhưng cũng nghe ra lời nói của người này còn có hàm ý khác.

Lang trung chốc đầu dường như không nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của hẳn, quay ra nhờ Thanh Yến gọi lên một bát mì ăn cho ấm bụng, đợi Thanh Yến đi ra ngoài, ông ta mới cười hì hì nói: “Lão đây có nói với cô nương đó, người mách nàng ấy dùng cà độc và rễ cải giảm đau, chắc chắn không phải dạng tầm thường. Xem ra lão đây không sai.”

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ biến, nhưng cũng không phủ nhận.

Lang trung chốc đầu nói tiếp: “Bệnh của Vương gia, lão đây có thể trị khỏi nhưng phải đồng ý để cô nương ấy giúp lão dưỡng mạch ngọc. Không có mạch ngọc, dù nổi lại kinh mạch cũng không thể vận công được. Chỉ chữa bệnh một nửa thì lão đây không chữa, như vậy chẳng khác gì hủy hoại thanh danh của chính mình.”

“Dưỡng mạch ngọc cần người thế nào? Người chỗ ta ông thích chọn ai thì chọn.” Mộ Dung Cảnh Hòa kìm nén sự hoang mang trong lòng, lạnh nhạt hỏi.

Lang trung chốc đầu khẽ lắc, “Cô nương đó thể nội có Quân Tử cổ, người đi đâu tìm cho lão một người sống mà có Quân Tử cổ về đây chứ?”

“Quân Tử cổ?” Mặc dù Mộ Dung Cảnh Hòa am hiểu sâu rộng nhưng cũng là lần đầu tiên nghe đến cái tên này.

Lang trung chốc đầu không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Cái này chỉ có trong thể nội của người hoạt tử. Dính phải nếu không hóa thành xương cốt, thì cũng là nằm nguyên tại chỗ, trở thành tiêu bản tươi sống trường cửu. Quân Tử

cổ có thể sinh sôi mạch khí, dưỡng mạch ngọc là tốt nhất, dùng thứ này nổi mạch sẽ rất nhanh, hơn nữa còn có thể tăng cường sự bền bỉ của kinh mạch.”

“Quân Tử cổ trong thể nội cô nương ấy chỉ ít cũng phải vài nghìn năm tuổi, Vương gia tìm được người nào khác có được Quân Tử cổ như vậy thì lão đây cũng vui vẻ chờ đợi, chỉ cần đừng bắt lão trở về cái nơi vừa lạnh, vừa tối, vừa hôi hám kia là được.”

Nghe ông ta nói vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức nhớ ra chiếc hoạt thi trong địa cung kia, không lẽ kể từ lúc đó Mi Lâm bị Quân Tử cổ ngấm vào người mà không hề hay biết? Nếu như vậy thì sẽ giải thích được vì sao công lực bị phế đi lại có thể tự phục hồi.

Trong lúc hấn vẫn còn đang suy nghĩ, Thanh Yến từ ngoài bước vào, cung kính nói đã dặn dò thuộc hạ bên dưới cả rồi, đợi đại phu khám bệnh cho Vương gia xong sẽ bung mì vào sau. Ý của hấn biểu đạt vừa khiêm tốn vừa khéo léo, nói toạc ra là nếu lang trung chốc đầu có năng lực chữa khỏi bệnh cho Mộ Dung Cảnh Hòa thì muốn gì được nấy. Còn như không chữa khỏi được, thì từ đâu đến lại cút về đó.

Lang trung chốc đầu cười tít mắt nhìn hấn ta, sau đó thò tay vào trong túi, lấy ra bầu thuốc, từ chối hành động của Thanh Yến định sai người đi châm thuốc, ông ta vẫn hút chày như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa định thần lại, nhìn thấy bộ dạng của ông ta, tự dung thấy khó chịu.

“Thanh Yến, thu xếp chu đáo cho... Đại phu tên họ là gì vậy?” Hấn lên tiếng, lúc này mới phát hiện ra đến lang trung tên họ là gì cũng chưa biết, liền vội vàng hỏi lại.

Lang trung chốc đầu hươu hươu tay, nói: “Bà con trong làng vẫn gọi lão là lão chốc đầu, còn họ tên thì tám trăm năm trước đã quên mất tiêu rồi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ghen lời, cuối cùng cũng nói không ra mấy chữ lang trung chốc đầu, chỉ nói: “Thanh Yến, thu xếp cho đại phu chỗ nghỉ ngơi, không được thất lễ.”

Đúng lúc Thanh Yến đang định dẫn lang trung chốc đầu đi ra thì hấn đột nhiên hỏi: “Đại phu, nàng ấy... ông sao lại đi cùng nàng ấy vậy?” Nếu như nàng đi tìm đại phu, tại sao phải giấu giếm hấn? Vì thế, nàng đi cùng với vị đại phu này, hoặc chỉ là trùng hợp, hoặc cũng chỉ vì chính bản thân nàng...

Như biết được hấn đang nghĩ gì, lang trung chốc đầu ngoảnh lại cười, không hề khách khí ngắt luồng suy nghĩ của hấn, ”Tìm lão còn có thể làm gì khác chứ,

đương nhiên là để mời đi khám bệnh rồi, chẳng lẽ lại thích lão chốc đầu này sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói thêm gì nữa, Thanh Yên thấy vậy không dám làm phiền, liền vội vàng dẫn lang trung chốc đầu đi ra. Sau khi thu xếp xong mới trở lại thì thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang ngồi bên mép giường, gương hai chân chạm đến thảm dưới sàn như muốn tự mình đứng dậy. Rõ ràng là trời đang giá lạnh vậy mà hấn lại toát hết mồ hôi.

“Vương gia?” Thanh Yên hiểu rõ tính tình của hấn, cũng không ngăn cản, chỉ là tiến lại gần, đề phòng hấn bị ngã.

“Tung tin đã tìm được thần y ra ngoài đi.” Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhìn hấn ta, lạnh lùng nói.

“Tuân mệnh.”

“Đưa nàng ấy ra khỏi phòng giam, cho người chăm sóc cẩn thận, chỉ cần không tẩu thoát, nàng ấy thích làm gì thì làm.”

“Tuân mệnh.” Thanh Yên đáp lời, hơi ngạc nhiên hỏi: “Bẩm, vậy là đưa Mi Lâm cô nương chuyển sang hậu viện?”

Vương phủ thành Kinh Bắc chỉ là tổ hợp các đại viện thô sơ, bất luận là quy mô hay dáng vẻ hào nhoáng cũng đều không thể so sánh với kinh thành được. Mộ Dung Cảnh Hòa ở trung viện, hai bên là nơi tiếp đón khách quý và một số nô bộc cấp cao, hậu viện là nơi ở của nội quyến. Thanh Yên hỏi như vậy thật ra có ý thăm dò, muốn làm rõ ý của hấn rồi mới đi làm, như vậy sẽ tránh được những sơ suất không đáng có.

Mộ Dung Cảnh Hòa từ bỏ ý định xuống đất, ổn định lại nhịp thở, ra hiệu muốn nằm nghiêng xuống. Thanh Yên vội tiến đến giúp hấn đặt lại gối dựa, đến khi hấn hài lòng mới lùi xuống.

“Đến trác viện.” Hấn nhắm mắt, nhẹ nhàng nói. “Triều đình nhất định sẽ phái Lạc Mai đến đây, cố gắng đừng để hai người họ gặp mặt nhau.” Với tính cách của Lạc Mai, nếu như nhìn thấy Mi Lâm, nhất định sẽ tìm cách giết nàng bằng được.

“Là nô tài suy nghĩ không chu đáo.” Thanh Yên vội vã sửa lời, lòng bàn tay bất giác toát mồ hôi ướt đẫm, may là không tự ý sắp xếp. Xem ra, trái tim của Vương gia vẫn hướng về Mục Dã cô nương. Không thì, với bản lĩnh của hấn, muốn giúp ai mà không được, làm sao khiến người khác phải lén lút tránh né.

“Còn nữa, người xuống chuẩn bị những thứ cần thiết cho lễ thành thân, đơn giản thôi cũng được.” Mộ Dung Cảnh Hòa dao động, không hề có ý khiển trách, nhưng lại nói những lời khiến Thanh Yên giật mình.

“Bản Vương đã đợi mười năm nay, không muốn tiếp tục đợi nữa.”

Mộ Dung Cảnh Hòa điềm nhiên nói, trên khuôn mặt không hề thấy vẻ kích động hay thấp thỏm khi tâm nguyện sắp được thực hiện mà chỉ thấy vô cùng mệt mỏi.

Được chuyển ra ngoài, lại được ăn ngon mặc ấm, có kẻ hầu người hạ, Mi Lâm nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết mình còn giá trị lợi dụng gì, cuối cùng nguyện nhân cũng chỉ quy về vị lang trung chốc đầu kia. Có lẽ ông hảo tâm nói đỡ mấy lời, hoặc là vẫn muốn nàng giúp ông dưỡng ngọc.

Hai ngày đầu, nàng thử vờ đi ra phía ngoài thành, kết quả bị khách sáo mời quay trở lại. Từ hôm đó, nàng không hề đi ra khỏi cửa phòng nữa, đến lang trung chốc đầu cũng không đi gặp.

Kinh Bắc tuyết rơi nhiều, hoa mai nở rộ khắp nơi, bên ngoài cửa sổ phòng nàng cũng có vài nhành be bé. Nhưng nàng không thích hoa mai, hàng ngày đều khép chặt cửa sổ, cũng không muốn mở ngỏ chút ít để thông khí.

Nếu như trên đường áp giải đến đây nàng còn có điều gì không hiểu, thì khi cầm lọ thuốc giải đó trên tay, nàng đã hoàn toàn nghĩ thông mọi việc. Nàng đối với hắn thì ra chỉ là một tử sĩ xuất thân từ Âm Xưởng, hoặc hắn cho rằng nàng không nên có tình cảm hay mơ ước của riêng mình, như vậy thì bất luận dùng đến hay bỏ đi đều rất đơn giản. Nhưng nàng lại có thất tình lục dục, còn muốn rời khỏi tổ chức, cho nên mới đi đến kết cục thế này.

Chỉ là nàng không hiểu, tại sao hắn không giết mình. Như vậy chẳng phải tiện hơn nhiều ư?

Mi Lâm nghĩ mãi không hiểu, nhưng cũng không muốn tiếp tục đơn phương tình nguyện thế này nữa, cũng thôi nghĩ ngợi linh tinh, cổ họng nàng đã hoàn toàn bị khăn đặc, không thể nói chuyện, cũng không muốn gặp gỡ ai cả, chỉ yêu cầu chuẩn bị ỉnh bàn cờ vây, cả ngày ngồi cạnh bếp lò vừa nướng khoai vừa đánh cờ một mình.

Thật ra cờ đạo nàng cũng không thông thạo, chỉ là nghe nói cái đạo lý ở đời cùng chỉ trên chiếc bàn rộng ba thước này, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, không bằng học thêm xem có thông minh hơn được chút nào không. Còn những lời mà lang trung chốc đầu vừa nói chẳng được bao lâu, ngay sau khi sự đau đớn được khống chế vì có thuốc giải nàng lại bỏ quên ngay.

Đại khái là trải qua một khoảng thời gian bị cơn đau dần vật trong vô vọng nàng mới hiểu rằng nếu không chịu được đòn đau thì phải tìm mọi cách để thưởng thức vẻ đẹp của cuộc sống, vấn đề cần giải quyết lúc này là được ngày nào hay ngày ấy, biết là không được nhưng vẫn cứ làm chính là tự tìm khổ ăn.

Hơn nữa, không thể không nói rằng, việc gặp được vị lang trung chốc đầu kia nàng vẫn cảm thấy là một may mắn.

Lúc đó, nàng không hề biết rằng nhất cử nhất động của mình đều có người báo lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa. Vì vậy mà thời gian hai người mặn nồng sau này cũng không tránh khỏi nghe hấn oán trách vài câu, trách nàng không quan tâm hấn, đến nhớ hấn một chút hay nhìn hấn một lát cũng không có. Nàng biết đó chỉ đơn thuần là hấn tìm vội lý do để làm nũng chứ không hề thật lòng muốn nàng nhớ lại những quá khứ chẳng mấy tốt đẹp đó, chính vì thế cũng không thừa cơ hội so đo với hấn làm gì.

Nói không hề nhớ hấn đó hoàn toàn là tự lừa gạt chính mình. Những lúc nghiên cứu thế cờ có đôi khi nàng cũng mất tập trung, nhớ lại những khi hai người bên cạnh nhau, cãi vã, đối đầu hay yêu thương đều là khoảng thời gian đẹp nhất, nhưng càng đẹp bao nhiêu, trái tim nàng giờ đây lại đau đớn bấy nhiêu. Chỉ là nàng không hề dung túng bản thân mãi tiếp tục đắm chìm trong vũng bùn ấy, ngay lập tức định thần, sau đó bóc vỏ củ khoai vừa nướng chín, chuyên tâm thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó.

Từ nhỏ nàng đã không có người thân, không có bạn bè, đương nhiên cũng không có ai dạy nàng cách đối xử tốt với bản thân. Vì vậy nàng thích gì thì làm nấy, không bao giờ nghĩ xem có nên hay không. Cũng giống như hiện tại, nàng chỉ làm theo những điều con tim mình mách bảo. Nàng muốn được sống, sống thật khỏe mạnh. Còn tình cảm, nàng cho rằng đó chỉ là chuyện của bản thân, không liên quan tới bất kỳ ai. Cho nên, xét đến cùng, nàng vẫn cảm thấy vấn đề là ở chính mình. Nếu một ngày nào đó không còn thích hấn nữa, tự nhiên sẽ không còn thương tâm. Vì vậy cũng chẳng cần nói đến hận hay không hận, thế nên, ngày hôm đó, khi nhìn thấy hấn xuất hiện tại nơi này, nàng cười.

Nàng từng nghĩ, nếu như vừa đến Kinh Bắc đã gặp mặt, chắc chắn nàng sẽ cúi thấp đầu không thèm để tâm đến hấn, đến nhìn một lát cũng không, bởi đó chính là lúc nàng cảm thấy thương tâm nhất. Nhưng trải qua những ngày này, cảm giác thương tâm đó đã chìm xuống tận sâu dưới đáy con tim, không phải là hoàn toàn biến mất, chỉ là không đủ để nàng mất kiểm soát. Cho nên, khi nhìn thấy hấn, biểu hiện của nàng khá bình tĩnh. Thậm chí, khi nghe thấy mệnh lệnh của hấn, nàng cũng không hề cảm thấy bực mình.

Ngày hôm đó, ngoài trời tuyết vẫn rơi, Mộ Dung Cảnh Hòa khoác trên mình chiếc áo lông chồn đen bóng, đầu đội mũ da cũng màu đen, ngồi trên chiếc kiệu đệm da gấu, men theo con đường chính giữa sân đi vào. Một thị vệ giương chiếc ô màu xanh da trời che cho hấn. Dọc đường đi, lớp tuyết mỏng hấn in hai hàng dấu chân.

Mi Lâm từ cánh cửa nhìn ra, đúng lúc thấy cảnh đó, trong giây phút ấy, điều đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là nhìn hấn như vậy thật anh tuấn, vì thế không

kìm chế được mà mỉm cười. Sau này nghĩ lại chính nàng cũng cảm thấy bản thân thật đáng xấu hổ.

Nhìn thấy nụ cười chưa kịp tắt của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngỡ ngàng, sau đó sắc mặt khẽ biến, trong lòng tự dung thấy buồn rầu, giống như tâm trạng mấy ngày nay khi nghe thuộc hạ báo cáo lại nhất cử nhất động của nàng. Đôi lúc hẳn còn nghĩ, có lẽ nàng nổi cáu hay mắng chửi hẳn cũng còn hơn đáng vẻ như không thèm để tâm thế này. Mang tâm trạng bức bối này, hẳn lạnh lùng ra mệnh lệnh, có chút gì đó như hy vọng nàng từ chối một cách châm chọc giống lúc ở Chung Sơn.

“Từ ngày mai, nàng đi dưỡng ngọc cho Thần Y.”

Mi Lâm ngờ ngác giây lát, ngoài mặt làm ra vẻ kỳ lạ sao hẳn lại biết chuyện dưỡng ngọc, nhưng trong lòng lại nghĩ, có lẽ lâu ngày không gặp, hẳn trông có vẻ tuấn tú hơn nhiều so với những ngày ở thôn Lão Oa Tử. Câu nói người đẹp vì lụa kẻ cũng có lý.

Mộ Dung Cảnh Hòa đâu biết nàng đang nghĩ chuyện đó, chỉ nghĩ trong lòng nàng đang vì câu nói của hẳn mà sục sôi, sắc mặt vừa thay đổi chút ít, lại nhìn thấy Mi Lâm gật đầu. Trước kia nàng đã nhận lời giúp lang trung chốc đầu dưỡng mạch ngọc, sau đó hại người ta đến nơi lạnh giá này, vô duyên vô cớ bị giam tù mấy ngày, nói gì đi nữa cũng phải thực hiện lời hứa cho chót. Hơn nữa, nàng thật ra cũng muốn gặp mặt nhờ ông ta giải độc ình.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy sắc mặt nàng không hề có chút tức giận nào cũng không có hận ý, bình thản như nước, cảm giác rầu rĩ bỗng chốc trào lên ngực, nhưng lại bị chặn ngay trước yết hầu, không chồi lên nhưng cũng không cách nào nuốt xuống.

“Xếp cho ta hai chiếc ghế cạnh chậu than sưởi.” Hẳn vốn định đạt được mục đích xong sẽ trở về luôn, lúc này lại không muốn rời đi nữa.

Hộ vệ tuân lệnh sắp xếp ghế, cũng đặt lên một tấm nệm dày, diu hẳn ngồi xuống, xong xuôi được cho cáo lui, để lại hai người ngồi đối diện cạnh chậu than.

Mi Lâm biết rõ tính cách của hẳn, không hề tỏ ra kinh ngạc vì hành động này, tĩnh lặng nhìn hẳn hồi lâu, sau đó liền cúi đầu bới củ khoai đang nướng dưới lớp than đỏ hồng.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng không chớp mắt, sau đó đột nhiên phát hiện gần một tháng không gặp nàng gầy đi rất nhiều. Tấm áo khoác trên mình trở nên thùng thình, nhìn sao cũng thấy không được ấm áp cho lắm, thả nào cả ngày

ngồi sưởi cạnh chậu than. Nghĩ đến đây, hẳn cảm thấy không vui, cũng chưa biết không vui vì Thanh Yên sắp xếp không chu đáo, hay vì những cảm xúc vô duyên vô cớ của bản thân mình.

Mi Lâm cầm khoai lang lên bóc vỏ, mùi thơm ấy tuy rất hấp dẫn nhưng nàng lại cảm thấy không có khẩu vị, đành đặt lại trong chiếc đĩa bên cạnh, sau đó đứng lên đi ra giá để thau, rửa tay một cách chậm chạp, thầm nghĩ người này đúng là đến cướp đi sự tự tại của người khác mà. Nhưng đây là địa bàn của hẳn, đương nhiên hẳn thích ở đâu thì ở thôi, nàng không thèm nói nhiều, hơn nữa cho dù muốn nói cũng không nói được thành lời.

“Mang lại đây, ta muốn ăn.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn dáng vẻ gầy guộc của nàng, đột nhiên lên tiếng.

Mi Lâm lấy khăn lau tay, không trả lời ngay. Nàng đang nghĩ bụng chậu nước này tạt cho hẳn một trận hay úp cả đĩa khoai lên đầu hẳn thì hơn, hay là... ngoan ngoãn bòn cho hẳn ăn? Cuối cùng nàng trở về ngồi cạnh chậu sưởi, bắt đầu đánh nốt ván cờ đang dở ban nãy, hoàn toàn coi người ngồi trước mặt thành một vật trang trí.

Mộ Dung Cảnh Hòa vốn đã quen với sự khinh thường của Mục Dã Lạc Mai, nhưng điều này không có nghĩa rằng hẳn cũng chịu đựng được Mi Lâm đối xử với mình như vậy. Vì thế mà khi Mi Lâm thật sự quên đi sự tồn tại của hẳn, hoàn toàn tập trung vào ván cờ, đột nhiên lại thấy hai vai nặng trĩu, chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì đã lăn đùng ra đất cùng với vật đè nặng xuống vai mình.

“Ai cho nàng vô phép như vậy trước mặt bản vương?” Mộ Dung Cảnh Hòa trên trán vẫn còn bịn rịn mồ hôi, nhưng lại không cho phép Mi Lâm đứng dậy, cánh tay cứ như thế ghì vào cổ nàng, áp sát tai nàng nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi.

Tám áo lông chồn của hẳn vừa nãy không cởi ra, Mi Lâm sau khi định thân lại mới thấy ấm áp. Đã không đứng dậy được thì cứ thế này đi. Nhưng nàng nhanh chóng ý thức được chuyện hẳn có thể cử động, bất giác nheo mày, cảm thấy người này thâm sâu khó lường, bản thân còn kém quá xa.

Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi lâu không thấy nàng trả lời, quay sang nhìn mới phát hiện nàng ngã trên thảm, ánh mắt đại ra thất thần nhìn về nơi nào đó, như hồn lìa khỏi xác. Trong lòng cảm thấy vừa bực tức vừa bất lực, không biết phát tiết thế nào đành cúi đầu cắn vào tai nàng.

Mi Lâm đau đến phát run, lập tức hỏi thần, nàng không nghĩ ngợi mà đẩy hẳn ra, tự mình ngồi dậy. Sờ tay lên vết cắn ở tai mới biết vết thương chảy máu.

Đồ xấu xa! Nàng nheo mắt nhìn nam nhân đang nằm ngửa đác ý nhìn mình, nhất thời tức giận, không thèm cân nhắc sống chết chồm lên người hẳn, vừa túm

vừa đánh, vừa cắn vừa thụi như những người phụ nữ đánh đá ngoài chợ, đâu có tính toán đến thế võ hay chiêu thức gì.

“Tiện tí... dám đánh bản vương, nàng chán sống rồi sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa rồi nhích đến cạnh nàng gần như đã tiêu hao toàn bộ sức lực, sao còn có thể tránh đòn, nháy mắt đã bị trúng hai quyền trên mặt.

Mi Lâm không thềm để tâm đến lời nói của hắn, tiếp tục xuống tay không lưu tình.

“Nô tài khôn kiếp... nữ nhân xấu xa...”

“Đồ đánh đá... mau buông ra... bản vương sẽ xử nàng chu di cửu tộc...”

Mộ Dung Cảnh Hòa không ngừng chửi mắng, một lúc đã sung tay mặt mày, nhưng hắn chỉ mắng chửi vậy chứ không hề gọi thị vệ vào.

Nàng mà có cửu tộc thì đâu có kết cục như ngày hôm nay. Mi Lâm càng đánh càng chậm lại, càng đánh càng không còn sức lực, dường như những thất vọng bị thương tích tụ từ khi biết hắn cố ý khiến nàng uống thuốc giảm đau hại nàng bị câm, tất cả, tất cả đã phát tiết hết ra ngoài. Bình tĩnh lại đôi chút, mới phát hiện ra hắn cố ý dung túng mình, nếu không nàng sớm đã bị lôi ra ngoài rồi. Ánh mắt chăm chú nhìn xuống khuôn mặt tím bầm của hắn, nàng cắn môi, thậm nghĩ có phải mình ra tay quá nặng rồi không.

Thấy nàng đang chăm chú nhìn mình vẻ mặt như cười như không, Mộ Dung Cảnh Hòa lại giận.

Mi Lâm giơ tay lên, đúng lúc hắn cứ ngỡ nàng tiếp tục đánh, theo phản xạ nhắm mắt thì nàng lại nhẹ nhàng lau vết máu đang chảy trên mũi hắn. Sau đó dưới sự ngạc nhiên của Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng đứng lên nâng hắn ngồi dậy.

Mũi da của hắn lúc này ngã xuống bị rơi, bây giờ ngồi dậy, trôi xuống trườn lên vai hắn. vốn dĩ khuôn mặt tuần tú tôn quý, lúc này lại tím thâm đầy vết máu, thật khiến người khác không đành lòng.

Sau khi thống khoái nhất thời trôi qua, Mi Lâm cảm thấy tim mình đau nhói, không nói không rằng đi về góc phòng, đổ nước trong thau đi, rồi lại đổ nước nóng từ ấm bên cạnh vào, vò khăn, lau sạch vết máu còn sót trên mặt hắn.

“Người ta đều nói đánh người không đánh mặt, nàng lại khác, chỉ toàn chăm sóc đến mặt ta.” cảm Mộ Dung Cảnh Hòa bị tay nàng đẩy lên, liền thuận ý ngược nhìn, vừa ngoan ngoãn để nàng lau đi những vết hằn bạo lực ban nãy, vừa oán trách.

Tim Mi Lâm bỗng rung động, cảm thấy nam nhân này luôn biết cách khiến người khác mềm lòng, may là lúc này nàng không nói được, vì vậy có thể không trả lời.

Hình như không hài lòng về sự im lặng của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi lẩm bẫm mấy lời liền run run đưa tay lên nắm chặt lấy tay nàng.

“Nàng vẫn giận ta?” Hắc hỏi, nói xong, trong lòng thấy không hề thống khoái, đành buột miệng: “Bản vương niệm tình nàng từng cứu mạng ta mới dung túng như vậy, nàng hẳn là đã quên mất mình đến từ đâu rồi? Hay là quyết tâm rời khỏi...” Rời khỏi tổ chức hay rời khỏi hắn, hắn không nói, ngừng lại giây lát, nhìn thấy nàng không có động tĩnh gì, lại tức giận: “Nàng có biết, nếu như bản vương có ý lấy mạng nàng thì liệu nàng có còn sống được đến ngày hôm nay không?”

Từ đầu đến cuối, hắn đều coi nàng là tử sĩ của Âm Xưởng, có làm gì cũng là lẽ đương nhiên, vì vậy dù có là dùng thuốc khiến nàng bị câm thì cũng không hề cảm thấy cần rút. Bây giờ chỉ là không quen nhìn thấy sự chú ý của nàng không phải dành ình, liền như trêu đùa thú cưng vậy, mặc cho nàng ngang ngược. Trong lòng hắn, đây là vinh hạnh rất lớn mà hắn ban cho nàng, dù nàng không cảm động thì ít ra cũng phải biểu lộ chút thái độ gì đó mới phải.

Mi Lâm vừa mới cảm thấy mềm lòng, nghe xong những lời này giống như bị tát gáo nước lạnh, buột từ đầu đến chân. Có một cảm giác bi thương nghẹn lại trong lồng ngực, cánh tay vẫn còn nắm chặt tấm khăn ướt, sau đó từ tay hắn kiên định rút ra.

Đúng lúc Mộ Dung Cảnh Hòa sắp bùng phát cơn giận vì những xử sự hỗn xược của Mi Lâm thì nhìn thấy hai đầu gối nàng quỳ rạp xuống, đầu gần như áp sát mặt sàn. Cũng giống như lần đầu tiên hắn triệu kiến nàng vậy, ánh mắt dừng lại ở trước chân hắn đúng một thước, mặt không chút biểu cảm.

Lòng ngực Mộ Dung Cảnh Hòa khó chịu, sau đó đột nhiên phần nộ, cánh tay vẫn chưa kịp thu về, lập tức đưa lên tát nàng một cái. Tuy rằng lực không mạnh như lúc còn khỏe, nhưng cũng đã dùng hết sức vốn có, quật mạnh vào mặt Mi Lâm, làm khuôn mặt trắng trẻo của nàng hẳn lên năm ngón tay. Nhưng nàng không hề có bất kỳ phản ứng nào khác, vẫn quỳ lại tư thế cũ, đúng với dáng vẻ của một tử sĩ đáng phải làm, khiến Mộ Dung Cảnh Hòa tức đến phát run.

“Người đâu, hồi viện!” Hắc hét lớn. Tận lúc rời khỏi, đến nhìn cũng không thèm nhìn Mi Lâm vẫn đang quỳ dưới đất thêm một lần.

Mãi đến khi trời dần dần xảm tối, từ ngoài vọng đến tiếng bước chân nàng mới định thần, tự cười chính mình, vịn vào chiếc ghế từ từ đứng dậy. Người đi đã quá lâu, chiếc ghế đã nguội lạnh, lửa trong chậu đã sắp tàn vì không có ai gầy than, căn phòng phút chốc trở nên lạnh buốt như hàm băng.

Nàng xoa xoa bàn tay lạnh cóng của mình, đang hắt xì thì thị nữ giám sát nàng mấy ngày nay bung tối bước vào, nhìn thấy lửa trong chậu sắp tàn liền đặt

cơm tối lên bàn, vội vàng cho châm thêm than, khơi bùng lại ngọn lửa vốn sắp tàn.

“Cô nương hòng tàn phế chứ tay có tàn phế đâu, cho thêm than vào cũng không biết sao? Đến lúc sinh bệnh lại liên lụy tiểu nô tì ta đây.” Thị nữ này không phải hạ nhân của Vương phủ mà là Minh vệ phụ trách sự an toàn của Mộ Dung Cảnh Hòa, địa vị cao hơn tử sĩ và Âm vệ, chính vì thế mà khi được phái đến hầu hạ Mi Lâm, nàng ta cảm thấy uất ức trong lòng. Tuy rằng chuyện ăn mặc không dám sơ suất, nhưng những lời nói bóng gió thì chắc chắn không thể thiếu. Chỉ là người phụ trách hồi báo chuyện của Mi Lâm với nàng ta là đồng chí, bình thường có chút giao tình nên đương nhiên những lời này không dám báo lại với Mộ Dung Cảnh Hòa. Xuống ăn cơm.

Thị nữ đó lại mĩa mai vài câu, thấy Mi Lâm không nói không rằng, càng thêm bực tức, liếc mắt thấy năm vết ngón tay hằn trên khuôn mặt tú lệ của nàng bèn cười thành tiếng.

“Ồ, cô nương, khuôn mặt nàng đây là... cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, tự sát chính mình sao? Hay là... Nàng ta suy tư giấy lát, nghĩ ra một trường hợp, bắt giác khoái chí, “Hay là Vương gia thương xót nàng.””

Mi Lâm tay đang cầm bát cơm, ngay lập tức quăng về phía nàng ta.

Thị nữ có võ công, Mi Lâm không nghĩ rằng có thể ném trúng nàng ta, chỉ là muốn nàng ta ngậm miệng mà thôi. Không ngờ, thị nữ đó lúc bắt ngờ có thể né được bát cơm đó, nhưng lại không thể nào tránh được một bàn tay giáng xuống bất ngờ.

Nói tiếp đằng sau tiếng bát trượt mục tiêu văng vào tường vỡ vụn là âm thanh của một cái tát gọn lẹ. Sau đó là sự im lặng kéo dài đến khó chịu.

Mi Lâm nhìn thấy sắc mặt Thanh Yến không được tốt cho lắm, nhẹ nhàng buông tay ra, muốn mỉm cười một cách cảm kích nhưng lại không hề cười được, thì ra trước mắt đã bị phủ mờ bởi một lớp hơi nước khiến nàng kinh ngạc đến hoang mang, gắng sức nuốt xuống sự ghen ngào trong cổ họng.

Thanh Yến không nhìn nàng mà chỉ lạnh nhạt lườm thị nữ đang run run quỳ dưới đất, “Đệ Đường sẽ thay thế người làm việc này, còn người tự mình đến Chưởng hình tự chịu phạt đi.” Hắn ta kéo dài tiếng tỏ rõ sự uy nghiêm.

Âm Xưởng và Minh ám vệ là hai tổ chức không giống nhau, đương nhiên Mi Lâm cũng không biết Chưởng hình tự của họ rốt cục là thế nào, nhưng nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của thị nữ kia xem ra cũng chẳng tốt đẹp gì. Thế nhưng dù sợ hãi cũng không hề một lời cầu xin, có thể thấy được Thanh Yến trong mắt mấy người này không hề đơn giản chút nào.

Đến khi thị nữ kia lui ra ngoài, Thanh Yên mới nhìn Mi Lâm, lúc này thần sắc nàng đã dần hồi phục, thậm chí còn có nét tươi cười trên khuôn mặt vẫn hằn vết tay ấy.

“Ta sẽ dặn người chuẩn bị cho cô nương phần cơm khác.” Hắc ta lạnh lùng nói, xong xuôi lập tức đi ra ngoài.

Mi Lâm có chút nghi hoặc, không rõ hắc ta đến đây làm gì. Có điều, khi ra đến cửa, hắc ta dừng lại nói: “Cô nương là người thông minh, biết thế nào là tốt cho bản thân mình, cần gì phải so đo với Vương gia cơ chứ.” Nói xong tiếp tục đi ra. Có lẽ hắc ta đến đây cũng chỉ để nói cho nàng lời này.

Mi Lâm không kịp trả lời, cũng không thể lên tiếng trả lời, hắc ta đi về nhanh như gió, nàng cũng đỡ phải khó xử.

Xem ra Mộ Dung Cảnh Hòa về đến bên đó vẫn còn cái giận, kinh động đến hắc ta, sau đó hắc ta mới hỏi thêm thị vệ gác cửa tìm hiểu rõ sự tình. Tuy biết rằng Thanh Yên cũng có ý tốt nhưng Mi Lâm vẫn thấy khó nghĩ. Tính của nàng vốn ăn mềm không ăn cứng, trước đó đến cái tát của Mộ Dung Cảnh Hòa hay những lời mỉa mai bóng gió của thị nữ kia cũng không làm nàng động dung, nhưng lại vì những lời nói cừ chỉ nửa như bảo vệ nửa như không của Thanh Yên mà rơi lệ. Không biết từ bao giờ nàng lại sinh thói ngoan cố quật cường để bản thân mình chịu thiệt thế này, thực ra đây nào phải chuyện vinh quang gì.

Mi Lâm đột nhiên nhớ đến A Đại, nghĩ bản thân tự dung lại học cách xử sự của người ta, bắt giặc giạt mình, hoang mang đứng dậy lại bên chậu cho thêm than vào trong, sau đó khơi lửa to lên.

Rửa sạch mặt mũi tay chân, thoa phấn lên che đi vết hằn trên mặt, chỉnh chu lại quần áo gọn gàng, sau đó nàng đi về hướng phòng viện của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thị nữ mới đến tên Đệ Đường đi theo ngay phía sau, thấy rõ tấm gương của thị nữ trước nên nàng ta tỏ ra rất cẩn trọng, cũng rất ít lời.

Mi Lâm cảm thấy hài lòng. Nàng không để tâm đến người khác nói gì nhưng không hề thích cả ngày có người cứ lăm bằm bên tai, rất phiền phức.

Đại khái do Thanh Yên đã căn dặn trước, bất luận nàng đi đến đâu cũng không có ai ngăn cản, chính vì thế mà rất thuận lợi đi đến trung viện nơi Mộ Dung Cảnh Hòa ở. Thị vệ canh cửa nhìn thấy nàng, sắc mặt rất kỳ quặc, vừa như trút một gánh nặng, lại vừa như càng căng thẳng hơn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm dựa trên giường, thị nữ đang bón hắc ta ăn cơm. Nhìn thấy nàng, hắc ta tuy tỏ vẻ tức giận nhưng lại cho người hầu đều lui xuống, hiển nhiên cũng biết phương thức hai người tiếp xúc bây giờ không thích hợp với sự có mặt của người khác.

Mi Lâm để ý thấy nét mặt của thị nữ kia như thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bỗng thấy hơi nghi hoặc, mãi đến khi lại gần giường chân giẫm phải thứ gì đó trơn trơn, mới hiểu chắc chắn vị Vương gia này ăn cơm lại xảy ra vấn đề rồi.

“Nàng đến đây làm gì?” sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa lạnh như băng, bộ dạng làm như không hề muốn nhìn cô gái trước mặt. Trước khi đến Mi Lâm đã chuẩn bị rất tốt tâm lý, tất nhiên sẽ không dễ dàng bị hấn làm kích động như buổi chiều. Nghe hấn nói vậy, nàng nở nụ cười yếu ớt, hơi nhún người xuống hành lễ, không tỏ ra quá mức làm càn, cũng không cho người ta cảm thấy quá mức xa cách. Sau đó, nàng chủ động đi đến cầm lấy bát cơm, tiếp tục bón cho hấn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghi ngờ nhìn nàng, hiển nhiên chưa nghĩ ra tại sao nàng trở nên dịu dàng như vậy.

Khắc có người hầu hạ ta ăn cơm, không cần nàng bận tâm nữa.” Hấn dựa vào đằng sau, không đón lấy thìa cơm mà Mi Lâm đưa lên, lạnh lùng nói.

Mi Lâm nhớ đến cái cảm giác kỳ lạ dội lên trong lòng khi bản thân nhìn thấy người con gái khác chăm hấn ăn cơm, lúc này lại bị hấn từ chối, bất giác ngỡ ngàng, nét tươi cười trên khuôn mặt ấy gần như không còn giữ được. Xem ra nàng vẫn hơi đề cao sức chống cự của bản thân đối với hấn.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy nàng có ý ra về, trong lòng bỗng sàu sảo: “Không có việc gì khác thì mau rút đi! Đây đâu phải là nơi nàng có thể thích đến thì đến!”

Đâu hay Mi Lâm bị hấn nói vậy cũng không thêm để tâm làm bộ làm tịch, trong lòng nàng thấy uất ức, cáu giận, thậm chí trái hay phải đều là bị ghét, thôi thì bị ghét thêm một chút nữa cũng chẳng là gì. sắc mặt nàng bỗng thay đổi, đặt bát cơm xuống dưới bàn, đúng lúc Mộ Dung Cảnh Hòa tưởng nàng nghe lời hấn mà lui về, trái tim bỗng lạc lõng thì thấy nàng vén váy sang một bên, ngồi lên giường cạnh hấn.

Mộ Dung Cảnh Hòa mặt biến sắc, buột miệng nói: “Hỗn xược.”

Lời chưa dứt đã bị Mi Lâm nhét cả con chim cút nướng vào miệng. Hấn không kịp phòng bị, mặt mũi đều dính đầy dầu mỡ nhưng lại không thể lên tiếng mắng chửi, tức quá cũng chỉ biết gườm mắt nhìn nàng.

Mi Lâm cười xem bộ dạng đó của hấn, lại rút khăn tay ra giúp hấn lau dầu mỡ trên mặt, chờ đợi hấn nổi giận.

Không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa không những không cáu giận, ánh mắt lại trở nên ôn hòa. Hấn nhớ lại hồi ở Chung Sơn, nàng cũng từng nhét thức ăn vào

miệng mình như thế, hại hấn xấu mặt. Giây phút đó hấn từng hận đến mức muốn cho nàng lẳng trì xử tử. Bây giờ nhớ lại, trong lòng lại cảm thấy mềm mại đến khó hiểu.

Mi Lâm phát giác ánh mắt hấn thay đổi, mắt tự nhiên lắc lắc đầu, sau đó xuống khỏi giường. Lấy khăn lau khô tay, cúi thấp người điều chỉnh cho hấn tư thế khác thoải mái hơn, sau rồi mới ngồi nghiêng cạnh mép giường, lấy con chim cút trong miệng, xé nhỏ từng miếng bón cho hấn.

Thời gian như trôi ngược trở lại, trong căn phòng sơ sài ấy, hấn ngồi dựa đầu giường, nàng bung bát nửa cơm nửa thức ăn, từng miếng từng miếng bón cho hấn. Ánh hoàng hôn xuyên qua khung cửa sổ, chiếu lên người nàng, từng sợi lông tơ trên khuôn mặt thanh tú ấy cũng ánh lên sắc vàng kim tuyệt đẹp của buổi chiều tà yên bình ấm áp.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhớ lại vòng tay của nàng ngày hôm đó, nhớ đến lần đầu tiên nghe nàng cất tiếng hát, lồng ngực dường như bị đè bởi một viên đá nặng trĩu, khó thở đến vô cùng.

Hấn run run cố gắng đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt in bóng dưới ánh nến, thấy nàng hơi ngỡ ngàng, hình như muốn né tránh, nhưng cuối cùng cũng không hề động đậy.

“Nàng tại sao không nói lời nào... ngay một tiếng cũng không phát ra được sao?” Hấn trầm giọng hỏi. Đây là điều vốn dĩ không nên hỏi, cả hai người đều rất cẩn thận không đề cập đến, nhưng cuối cùng hấn vẫn lên tiếng.

Mi Lâm cắn môi, không khống chế được tay mình đang run run, sau khi đôi đũa chạm và bát cơm, nàng đặt chúng trở lại bàn, nụ cười trên khuôn mặt ban nãy cũng không còn nữa.

“Ta muốn được nghe giọng nói của nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa không phải không nhận ra nàng đang cố gắng để kìm chế điều gì, nhưng vẫn cố chấp nói tiếp.

Mi Lâm cảm thấy lồng ngực mình như sắp nổ tung, cảm giác đau đớn ấy đến đột ngột mà mãnh liệt, khiến mắt nàng tối sầm lại, gần như không thể nào hô hấp. Nàng nhắm mắt nhưng cũng không thể trở lại bình thường được, liền từ từ quay người, định tạm thời ra khỏi phòng nhưng lại bị Mộ Dung Cảnh Hòa giữ lại từ phía sau, sau đó thân thể của hấn áp sát lại.

“Ta sẽ chữa khỏi bệnh cho nàng.” Hấn nói, ngữ khí vô cùng kiên quyết, “Bất luận dùng biện pháp gì đi nữa.”

Nghe những lời này của hấn, Mi Lâm chẳng cảm thấy vui vẻ gì, ngược lại càng bi lương. Nàng gần như có thể xác định, đối với việc hại nàng bị câm, hấn không hề cho là một chuyện nghiêm trọng, cũng không thấy cần rút lương tâm,

tất nhiên cũng chẳng hề hối hận. Biết rõ là vậy, nhưng nàng lại hận không được, oán không xong.

Mi Lâm cuối cùng cũng nhận ra, cuộc đời này đau đớn nhất không phải bị bỏ rơi, cũng không phải bị đưa đến Âm Xưởng làm tử sĩ, càng không phải bị căm, mà là thích hẳn. Đêm hôm đó, Mộ Dung Cảnh Hòa không cho nàng về phòng. Sau hơn một tháng, hai người mới nằm ngủ chung giường.

Khác trước là hẳn bây giờ không phải là không thể cử động được, vì thế luôn ôm chặt nàng vào lòng, thật ấm áp biết bao. Hẳn bắt nàng tẩy đi lớp phấn trên mặt, sau đó hôn lên những vết hằn do mình gây ra, miệng còn lẩm bẩm, đáng đời. Hẳn sờ lên nốt ruồi nơi khóe mi nàng, nói đó là của hẳn, vĩnh viễn không cho phép người khác động vào. Hẳn nói nàng cũng là của hẳn, cả người nàng đều là của hẳn...

Mi Lâm không biết làm cách nào, đành để mặc hẳn tự do làm gì thì làm, trong lòng cảm thấy người này thật điên rồ. Đến khi hẳn đưa tay sờ vào ngực nàng, nói nhỏ hơn rồi, nàng mới tức giận suýt lại đánh hẳn một trận nữa.

Sau đó, hẳn bỗng trở nên yên tĩnh, cứ như vậy đặt tay vào lòng ngực nàng, rồi lại bắt nàng đặt tay lên lồng ngực hẳn, dần dần ổn định lại nhịp thở.

Nàng lại vì những hành động của hẳn mà tim đập rộn ràng, mở to mắt nhìn hình dáng lờ mờ của chiếc bàn trong đêm tối, không còn thấy buồn ngủ. Lúc đó nàng nghĩ, bản thân yêu thích người này thật ra cũng không phải không có lý do, vì hẳn mà thương tâm, đó cũng là điều chắc chắn.

Sáng sớm hôm sau, Mi Lâm với một bên má vẫn in hẳn dấu tay, đôi mắt vì mất ngủ mà thâm quầng lại, ngồi trên kiệu tay nắm tay cùng Mộ Dung Cảnh Hòa đi về phía phòng của vị lang trung chốc đầu đó.

Thanh Yên đi bên cạnh, vẫn là khuôn mặt khô ngô tuấn tú đó, hình như không nhận ra sự tình tứ của hai người đang ngồi trên kiệu.

Lang trung chốc đầu khoác trên mình chiếc áo da dày mở cửa đi ra, nhìn thấy mọi người không kìm chế được, tán thưởng: “Vương gia quả bản lĩnh, có thể khiến cô nương ngọc này tự nguyện đến dưỡng ngọc.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong sắc mặt hơi xanh đi, mắt tự chủ nhìn sang Mi Lâm, phát hiện nàng không những mặt không biến sắc, thậm chí đến biểu hiện tức giận cũng không có, trong lòng lại không mấy vui vẻ nhưng càng nắm chặt tay nàng hơn, như sợ nàng chạy mất vậy.

Thật ra nội tâm Mi Lâm không hề thờ ơ như những gì thể hiện ở vẻ bề ngoài, nhưng nàng cũng chỉ hơi chấn động mà thôi, chuyện này sớm muộn cũng phải

làm, còn Mộ Dung Cảnh Hòa đang có ý đồ gì thật ra cũng chẳng liên quan. Nàng biết hẳn có lẽ vĩnh viễn đều không đáp lại như những gì nàng dành ình, nhưng nàng vẫn yêu hẳn. Nàng tự yêu bản thân mình, chuyện nàng phải làm cũng là chuyện bản thân nàng muốn làm, đâu liên quan gì đến người khác?

“Thần Y chớ nói đùa vậy chứ, ban đầu Thần Y chịu cùng Mi Lâm cô nương đến trị bệnh cho Vương gia chẳng phải vì Mi Lâm cô nương đồng ý yêu cầu của ngài rồi sao?” Thanh Yên thấy sắc mặt Vương gia không được tốt cho lắm, sợ hẳn tức giận lại quá khích, vội vàng nói.

Lang trung chốc đầu cười ha ha vài tiếng, không tiếp tục đùa cợt nữa. Ông tưởng rằng Mi Lâm đã kể hết cho họ rồi, đâu biết được Thanh Yên nói những lời đó kỳ thực cũng có chút lạnh lợi. Hẳn ta tuy rằng biết Mi Lâm vì Vương gia mà tìm đến Thần Y, nhưng cụ thể câu chuyện ra sao thì không nắm rõ được, chỉ là suy luận theo lẽ thường, muốn đạt được điều gì cũng phải cái giá riêng của nó, hưởng hồ bệnh của Vương gia lại không hề đơn giản, tự suy luận ra chắc phải nhận lời một yêu cầu nào đó khác thường. Lời hẳn ta nói cũng không chỉ rõ yêu cầu đó là gì, nhưng cũng đủ để đối phó với câu nói của Thần Y.

“Có người giúp ta dưỡng ngọc là được rồi.” Lang trung chốc đầu lâm bẫm, rút ra tẩu thuốc gỗ lên cột hành lang bên cạnh, khi chiếc kiệu khiêng Mộ Dung Cảnh Hòa sắp đi qua ngưỡng cửa ông bèn đưa tẩu thuốc ra ngăn lại, “Đứng im, dưỡng ngọc chỉ cần cô nương ngốc đó, những người khác không phận sự miễn làm phiền.” “Bản vương muốn ở lại xem.” Mộ Dung Cảnh Hòa hơi nheo mắt, nhẹ nhàng nói, ngữ khí ẩn chứa sự uy nghiêm vốn có.

Lang trung chốc đầu không hề nể mặt, lắc đầu.

“Quân tử cóc sợ nhân khí, nếu có người khác quấy rầy, ngọc sẽ không thuần, ảnh hưởng đến lúc trị bệnh. Khi đó đừng trách lão đây không nói rõ ấy người.”

Mộ Dung Cảnh Hòa mím chặt môi, ánh mắt nhìn lang trung hồi lâu, muốn kiểm chứng mức độ chân thật trong những lời ông nói. Cuối cùng cũng không dám mạo hiểm, nhẹ nhàng buông tay.